

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 335/2023
01.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирослава Попадић, адвокат из ..., против тужене Општине Беочин, коју заступа Правобранилаштво Општине Беочин, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4041/22 од 15.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 01.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4041/22 од 15.11.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4041/22 од 15.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2805/2021 од 20.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужена да јој на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.09.2018. године до 31.08.2021. године, исплати наведене новчане износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате (све ближе означено и опредељено у том ставу изреке). Ставом другим изреке, обавезана је тужила да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 45.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, тужила је ослобођена обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4041/22 од 15.11.2022. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку, због потребе уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/ 11 ... 55/14), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП. Нижестепене пресуде донете су у складу са правним схватањем Врховног касационог суда израженим у одлукама по истом чињеничном и правном основу да се запосленима у установама чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе плата, накнаде и друга примања уређују у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник Републике Србије“ број 34/01 ... 21/16 и др). Наиме одлука је у складу са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 05.07.2022. године, а код утврђења да је право запосленог на накнаду трошкова за исхрану у току рада или регрес за коришћење годишњег одмора реализованог као саставни део коефицијента радног места сваког запосленог на основу одредбе члана 4. став 2. цитираног Закона. Због тога у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, а ревидент не прилаже различите судске одлуке у којима је другачије одлучено о истој или сличној чињенично-правној ситуацији. Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20) и нашао да ревизија тужиле није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за топли оброк и регрес поднета је 21.09.2021. године. Вредност предмета спора је 220.140,00 динара.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, већ на потраживање у новцу, вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па из наведеног разлога ревизија није дозвољена.

На основу изнетих разлога, на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић